

BRÁNA

Aktuality Branického sboru Českobratrské církve evangelické

březen 2006

OZNÁMENÍ

Pravidelný sborový program

Neděle 9:30

Bohoslužby

první neděli v měsíci jsou rodinné služby Boží; třetí neděli v měsíci je vysluhována sv. Večeře Páně

Úterý 17:00 - 19:00

Dorost

Úterý 18:30 - 21:00

Mládež

Středa 18:00 - 19:30

Biblická hodina

Pátek 18:00 - 20:00

Odrost

úřední hodiny faráře

Lud'ka Rejchrt

pondělí a pátek 10,00 - 11,30

středa 17,00 - 18,00

Verš na březen:

Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínaje Jeruzalémem.

Lukáš 24,46-47

<http://www.dulos.cz/cz/jb/hesla/>

Tiráž

BRÁNA

XII. ročník, číslo 3 - březen 2006

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha - Braník.
Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, P. Říčan

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo pošlete mailem na adresu
mscerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

[Převod do HTML: [Michal Jungmann](#), [Michal Mazný](#) .]

Kontakty na sbor

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 118

147 00 Praha 4 - Braník

tel.: 244 461 037

<http://branik.evangnet.cz>

branik@evangnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

STARŠOVSTVO

Zápis z březnové schůze staršovstva

Ve vzdělávací části přečetl bratr farář úryvky z knihy Joseph Ratzinger: O víře dnes - Rozhovor s Vittoriem Messorim. ("Církev není kolektivem věřících. Je tělem Kristovým. Je něčím daleko víc, než souhrnem svých členů.")

- 1) Zd. Kučerová přečetla pokladní zprávu za únor - zpráva schválena.
- 2) Br. kurátor informoval, že bratři Jungmann, Skuhra a Mazný pracují na návrhu, jaký počítač a příslušenství mají být zakoupeny pro sborovou kancelář.
- 3) Opět došlo k dalšímu poškození střechy, takže nyní teče do celého kostela. Hrozí zničení nově nalakovaných lavic i dalšího vnitřního vybavení. Br. kurátor informoval o jednání s policií, pojišťovnou a Městskou částí Prahy 4. Předběžný rozpočet na novou střechu činí 120 tisíc Kč.
- 4) Podle nové kartotéky byly opraveny statistické údaje o počtu členů našeho sboru na 357.
- 5) Příprava sborového shromáždění, které bude 26. března: byla probrána zpráva staršovstva, kterou vypracoval br. kurátor. Dále účetní závěrka, výkaz o hospodaření a rozpočet na rok 2006, které staršovstvo doporučí sborovému shromáždění ke schválení.

OZNÁMENÍ II.

Děkovné bohoslužby za sestru Miladu Načeradcovou

24. února se v kostele konaly děkovné bohoslužby za
Miladu Načeradcovou, která zemřela 13. února 2006.

S vděčností vzpomínáme na tuto sestru, pravidelnou účastnici bohoslužeb až do chvíle, kdy ji choroba přivedla až do hospice. I na její rozhodnutí hospic opustit a bojovat s chorobou sama doma. Pak jsme se s ní znovu setkávali při bohoslužbách, na které přicházela vždy, když jí to zdravotní stav dovolil.

Děkujeme Marii Hrbkové, která Miladu Načeradcovou pravidelně navštěvovala, pomáhala jí a povzbuzovala ji v nejtěžších chvílích jejího života.

Pěvecký koncert mladých umělců

Připomínáme další z řady úterních koncertů s výkladem, pořádaných Mezinárodní společností A. Dvořáka v kostele ČCE Praha - Vinohrady

4. dubna 2006 od 14,30 hod.

Pěvecký koncert mladých umělců (operní árie)

VÝROČNÍ ZPRÁVA STARŠOVSTVA

Zpráva za staršovstvo pro sborové shromáždění

Milí bratři a sestry!

Předkládáme Vám zprávu o životě a stavu sboru v uplynulém roce 2005. V loňském roce sborová práce i celkový život sboru pokračoval v dosavadním trendu, na který jsme si v Braníku už zvykli. Určitě můžeme být spokojeni, že jsme cítili Boží pomoc a vedení. Snad se podařilo udělat hodně věcí, za které se nemusíme stydět. Můžeme být proto vděční za to, že práce na vinici Páně v našem sboru byla v mnohých směrech opět užitečná. Myslíme si, že jsme se všichni zde cítili jako mezi opravdovými bratry a sestrami, že zde, na rozdíl od rozbouřeného a neklidného okolního světa, jsme mohli v pokoji a lásce nalézt místo pro vzdání díky, nalézt chvíle pro své vlastní posílení a obohacení. Velkou zásluhu na tom má pastýř našeho sboru, jehož kázání i úvahy při biblických hodinách jsou pečlivě teologicky připraveny a který k tomu navíc přidává i hodnotná duchovní literární díla.

Je potěšitelné, že máme porozumění pro druhé, že umíme povzbudit zarmoucená a mnohdy raněná srdce našich bratří a sester při ztrátě osoby nejbližší, že stejně se v duchu a tiše radujeme z naděje v narození nového dítěte, že se snažíme být nablízku těm, kdo naši blízkost potřebují, že myslíme na ty, kteří se dožívají určitého kulatého jubilea a vyslovíme jim poděkování. Velmi dobře víme, že jsou to právě Vaše přímluvné modlitby, nejenom ty společné při bohoslužbách, ve kterých prosíte

našeho Otce a Pána o pomoc, sílu a požehnání pro ty, kteří je potřebují. Některé sestry si zaslouží dík za to, že nejsou lhotejné, když někomu z našich členů sboru nemoc překáží účastnit se našeho společenství, že najdou čas na návštěvu, že ve víře prosí společnou modlitbou s nemocnou sestrou nebo bratrem o Boží pomoc. Je pravda, že takto se nechováme všichni, mnozí jsme zahleděni do sebe a pro stálý nedostatek času nemáme čas na svého bližního.

Opětovnou radost můžeme mít z Vaší obětavosti. I v tomto případě dokazujete, že máte srdce štedrá a na správném místě. Jsme upřímně vděční i několika bratrům a sestrám, kteří se svými pravidelnými dary stávají, jak se dnes říká, opravdovými sponzory. Je ale pravda, že tíhu obětavosti nese cca 90 osob, tedy Vy, kteří jste pravidelní účastníci sborového života.

Hřejivé pocity jistě máme z našich nejmenších, z jejich zájmu a postřehů, které často provázejí biblická vyprávění br. faráře při rodinných nedělích. Stojí za to, myslet na budoucnost branického sboru a snažit se proto přivádět i další děti k Pánu, který je má rád. Děkujeme všem, kteří každou neděli pravidelně v nedělní škole přibližují dětem jejich Spasitele.

V této souvislosti můžeme též vzpomenout další pokračování vánočních her a poděkovat všem, kteří touto formou zvěstují evangelium, stejně jako autorům, hudebníkům, zpěvákům a v neposlední řadě sestrám a bratrům, kteří ochotně přiloží své ruce ke zdárnému průběhu obou představení.

Tradičním zastavením jsou tábory, zájezdy na hory a další akce, kdy nejde jen o společné hry a zábavu, ale o misi a oslovení dítek skutky lásky a jistotou o Pastýřově ochraně. Příprava i vyhodnocení táborů je vždy na programu staršovstva. Vedoucím se dostává požehnání k jejich obětavé a odpovědné práci, které si velmi vážíme a která si zaslouží toto veřejné poděkování a uznání. Zde bychom chtěli apelovat na Vás, bratři a sestry, abyste jednou za rok obětovali chvíli svého času a zúčastnili se společného ohlednutí za jednotlivými akcemi. Právě při této společné prezentaci se nejlépe na vlastní oči i uši seznámíte s touto sborovou aktivitou a současně vyjádříte dík a podporu těm, kteří si to nejvíce zaslouží.

Pokud se máme vyjádřit k samotné práci staršovstva, tak téměř každý se realizuje tam, kde má své obdarování, kde může být prospěšný, a tak staršovstvo zůstává i nadále dělným kolektivem. Přesto ale v uplynulém roce přece jen poklesla účast některých bratrů a sester, bohužel u některých byla účast pouze nahodilá. Věřme, že to byly vážné důvody, které zabránily přítomnosti, jako je nemoc či pracovní vytížení. Ke konci roku 2005 požádal o ukončení členství ve staršovstvu bratr Vítězslav Prosek, který s celou rodinou se od letošního roku stal členem hvozdnického sboru. Děkujeme bratru Proskovi za jeho dlouholetou obětavou sborovou práci, zejména za pracovitost ve staršovstvu i organizaci letních táborů. Přejeme mu hodně zdraví a do další sborové práce ve Hvozdnici Boží požehnání.

Náš sbor na konci adventu roku opustila sestra Hana Vágnerová. Pán života a smrti si ji povolal do svého království. S hlubokou vděčností na ni vzpomínáme jako na obětavou sestru, kdy po půl století pravidelně zasedala k varhannímu doprovodu a po mnoho let pečovala o stůl Páně. Pro náš sbor je však potěšitelné, že máme ve svém středu další pokračovatele, kteří jsou ochotni na její službu navázat.

Rovněž na konci roku jsme se stali obětí opakované krádeže střešní krytiny, což mělo a má za následek nejen škodu v hodnotě tohoto odcizení. Ale vzhledem k letošní abnormálně vlhké zimě, střídajícím se přívalům sněhu, jeho následnému tání a deštům dochází k významnému poškození i vnitřku kostela. Povětrnostní podmínky nedovolí okamžitou rekonstrukci střechy, která je již objednána, a tak hrozí možnost vzniku dalších problémů. Nakonec tím trpí i nově pořízené vnitřní nátěry.

Chceme připomenout Vaší pozornosti jednak sborové periodikum Brána, který potřebuje další ochotné ruce k jeho vydávání a jednak sborovou knihovnu, kterou můžete v mnohem větší míře

využívat ke svému potěšení.

V závěru zprávy ještě, alespoň jednou větou, děkujeme Vám všem, kteří jste přiložili ruku ke společnému branickému dílu, kteří jste přispěli svou obětavostí, svou přímluvnou modlitbou.

Společně a každý sám děkujeme za to, že se zde můžeme scházet, že máme duchovního, který nás umí výkladem Božího slova i přátelským stiskem ruky povzbudit. V rozmluvě s Bohem myslíme na moudrost těch, kteří o sborové práci jednají a rozhodují. Zůstávejte, prosíme, nadále při našem společném díle.

BÁSEŇ

U hrobu židovských dětí

Tu růži na hrob polož šetrně
lehce, jako když zapípne pták
i když obelisk je nestvůrně veliký
a na něm jmen neskutečně mnoho

tu růži na hrob polož šetrně
ať se jen zlehounka dotkne půdy
stvořené z popela tisíců dětí
a svlažené miliony krůpějí slz

tu růži na hrob polož šetrně
ať nezraníš jemňounkou dětskou pleť
tisíců vztažených prosících dlaní
tak maličkých, nevinných, čistých

tu růži na hrob polož šetrně
ale už nikdy nepřipusť bezpráví

SVĚTOVÝ DEN MODLITEB

Ekumenické setkání

Milostivý a všemohoucí Bože, stojíme před Tebou v posvátné úctě. Děkujeme Ti, že jsi Stvořitelem života. Chceš, abychom Ti náleželi. Stvořil jsi nás, abychom podle Tvé vůle konali dobré skutky. Děkujeme Ti, že jsi Bůh, který miluje, stará se, sytí a ochraňuje své stvoření. Děkujeme Ti, že jsi po staletí doprovázel své děti, jak v dobách hojnosti a radosti, tak v dobách nebezpečí, pokušení a zoufalství.

Touto modlitbou začalo 3. března ekumenické shromáždění u příležitosti Světového dne modliteb. Program připravily ženy z Jihoafrické republiky a daly mu název "Znamení doby".

Sešli jsme se v katolickém kostele sv. Prokopa v Braníku. Z našeho sboru se nás zúčastnilo asi 15 včetně br. faráře. Přišli i příslušníci Církve československé husitské z Braníka, Krče i z Michle a zástupci Adventistů sedmého dne. Počáteční rozpačitost katolických bratří a sester z invaze nekatolíků, navíc žen - farárek, se velice rychle rozplynula. Večer byl příjemný, srdečný a sliby na konci shromáždění, že se zase sejdem, byly upřímné.

Podle připraveného programu jsme nejdřív slyšeli informace o Jihoafrické republice. Velice mě šokovalo, že v zemi, kterou jsem pokládala za jednu z nejvyspělejších států Afriky, se lidé dožívají v průměru 24.5 roku; milé překvapení je, že v zemi je 84% křesťanů.

Podle biblických textů vybrala sestra farářka Buttová z CČSH velice příhodné a nám milé písně: Jezu Kriste, štědrý kněže; Ty jsi hoden žehnání a chvály; Pomazání v Betanii; Mocný Bože při Kristovu. Na závěr jsme zpívali písničku připravenou jihoafrickými ženami. Dvě písně se zpívaly za doprovodu varhan, ostatní doprovázela na varhánky Helena Petrová.

Po shromáždění jsme ochutnali arašídové placičky podle receptu jihoafrických žen a ovoce, které v Jižní Africe roste.

Velice mne oslovilo kázání sestry farářky Evy Mikulecké z CČSH, proto jsem ji požádala o text.

Jaroslava Pecharová

Kázání farářky Evy Mikulecké na večeru Světového dne modliteb

3. března 2006 - Znamení doby

L 21, 5-19

Ez 37, 1-10

Mt 26, 1-13

Lidé dávají na znamení. Věří jim obecně. Křesťané se snaží spoléhat na Pána Ježíše, na Boží slovo a ne na znamení. A přesto máme v Bibli nespočet textů, které nás k víře ve znamení navádějí, a nebo alespoň ke znamením ukazují. Rozlišujeme znamení, která ukazují na Boží přízeň a znamení ukazující k neštěstí či dokonce katastrofě.

Jak rozlišovat mezi znameními tak, aby nám nevládla více, než naše poslušnost Bohu a jeho slovu?

A tady nemyslím jen na pověřivost, která se ovšem i mezi křesťany vyskytuje. (Musím to zaklepat, černá kočka přes cestu, pátek 13.)

Myslím na to, že se vyhlíží znamení od Boha před nějakým vážným rozhodnutím. Toužíme po ujištění, že se rozhodujeme dobře (podstoupit či nepodstoupit operaci, změnit či nezměnit své zaměstnání apod.).

A tu nám sebemenší znamení může naše rozhodnutí znejistět (doktor onemocní, takže se operace odloží, tramvaj má výluky, takže skoro prošvihneme přijímací rozhovor v novém zaměstnání).

Jak už jsem řekla, i v Bibli o znameních čteme. Tady bych snad jen upozornila, abychom si dali velký pozor na rozlišování křesťanů na "slabé" a "silné" ve víře podle toho, zda příkládají, anebo jakou důležitost příkládají znamení. Co však je určitě správné, abychom znamení zkoumali,

abychom se měli na pozoru. Pán Ježíš říká: mějte se na pozoru, abyste se nedali svést těmi, kteří znamení využívají pro svůj prospěch a úspěch. Nechod'te za nimi.

Ezechiel se nenechal zmást, **nechal si znamení vysvětlit Hospodinem. To je to, co máme dělat.**

Chmurný obraz suchých kostí, vyjadřující hroznou situaci rozptýleného Izraele v babylónském zajetí, není konečnou katastrofou, jakkoli to tak vypadá. V Babylóně vyhnaný Izrael zažívá opuštěnost (nemá chrám, nemá krále a Bůh je opustil, je-li vůbec), beznadějí a bezvýhodnou smrt (nemohou být pohřbeni ke svým předkům). A tuhle dlouho trvající situaci zaslubuje Boží duch proměnit ve výhled údolí života, je tu naděje svobodného, obnoveného Izraele. Panovník Hospodin ohlašuje, že oživí Izrael jako Boží lid a uvede ho zpět do země izraelské, do jejich země. Tohle hlásá Ezechiel svým soukmenovcům v Babylónu jako Boží vůli.

Učedníci v Betánii naopak zdůvodňovali znamení podle svého náhledu. A byli vedle. Neptali se Pána Ježíše, posuzovali to ze své perspektivy. Viděli pouze znehodnocení oleje.

Přesto, že již Ježíše vyznali jako Mesiáše, že jim již několikrát předpověděl, že Syn člověka musí trpět, umřít a vstát z mrtvých. Znamení, které žena udělala, ukazuje buď na pomazání za krále nebo pomazání (nabalzamování mrtvého) ke smrti, neumějí rozluštit. Tak mluví Starý zákon o pomazání hlavy drahým olejem.

Tedy: nechat si znamení vysvětlit Hospodinem, tzn. potlačovat naše lidské úsudky a ptát se intenzivně Pána Boha. Jen v něho složte svou nadějí, on je Bohem, který mluví a činí.

BRANICKÝ TURISTICKÝ ODDÍL

---

26. února - výlet do Chuchle

Optimistický start - nikdo ještě netuší, co ho čeká.

I přes neskutečné náledí, došli všichni do cíle celí a nikdo to neodstonal. Parta je odolná a veselá, tak to snad půjde dobře i příště.

Instrukce č. 3:

První jarní vycházka se koná 26. března 2006

Start: po bohoslužbách (po sborovém shromáždění) od kostela.

Cíl: skvělá hospůdka ve Slivenci jako odměna těm, kdo absolvují cestu Prokopským údolím (pod vedením Lídy Holé).

KONFERENCE O CHVALÁCH

Vitamínová bomba

Úvodní definice: Chválami mám v tomto článku na mysli pásmo křesťanských písní, především

soudobých, zaměřených na vyjádření vděčnosti a oslavy našemu Pánu. Přitom tyto chvály provádí během společného sborového setkání k tomu vyhrazená hudební skupina, tzv. chválicí skupinka. Cílem je, aby se k chválám přidalo celé shromáždění, tj. nejedná se o koncert. Často se přitom promítají texty písní, aby se mohli všichni snadno přidat. Chválicí skupinka úzce spolupracuje s vedoucím shromáždění.

V sobotu 25.2.2006 se konala celodenní konference o chvalách pod názvem Vitamínová bomba. Pořadatelem byl sbor Církve bratrské "Pražský Tyrannus Hall" na Černém Mostě. Na programu byly tyto body: dopolední vyučování na téma "Komunikace v týmu a s celým shromážděním", odpolední semináře "Prezentace a praktické předvedení zvukové techniky", "S jakým postojem a přednesem zpívat?" a Praktický seminář o vedení chval, podvečerní prezentace nového zpěvníku Celým srdcem V., nácvik několika chvalozpěvů, zvukařská beseda a závěrečný koncert a večer chval. Podrobné informace viz na <http://www.sweb.cz/3c3b/>.

Z časových důvodů jsem se zúčastnil pouze odpoledního praktického semináře určeného pro vedoucí chválicích skupinek (ne že bych jím byl, ale zajímá mě to). Seminář probíhal v tělocvičně sborové budovy (určené především pro mládež sboru). Byla tam připravená hudební aparatura. Přítomni byli organizátor Tomáš Pavlíček s bratrem Lukášem, cca pětičlenná porota, hudebník Jiří Jelínek ve funkci zvukaře a baskytaristy, technický pomocník a cca 20 účastníků (zhruba polovina dívky, polovina chlapi). Představili jsme se, byli zvoleni 4 vedoucí chválicích skupinek, ti si sestavili z účastníků své skupinky, připravili si po jednom chvalozpěvu, jedna po druhé nastoupily, před porotou se připravily a předvedly píseň, porota se veřejně vyjádřila a upozornila na to, co by se dalo zlepšit.

Oceňuji především výkon organizátora Tomáše Pavlíčka, jeho laskavé a přitom věcné vystupování a organizační schopnosti. Líbila se mi i porota, která nikoho neurážela a přitom dokázala vyslovit kritické připomínky, ale i povzbuzení. Velice mě potěšil i zvukař-baskytarista Jiří Jelínek (spolu s kolegou), který pohotově vypomáhal. A ta jeho basa skutečně pěkně šlapala. Pozdravuje Tomáše Bedrníka (-). Konečně i výkony jednotlivých týmů byly pěkné a měl jsem z nich opravdu dojem, že najde o soutěž, ale o snahu posunout se společně dál. Takže: děkuji.

Přesto mám několik námětů, co příště vylepšit. Přitom je pravděpodobné, že se o nich hovořilo ve zbývajících programech konference, kterých jsem se bohužel nezúčastnil. Především, jednotlivé skupinky připravovaly své chvály dost tajně a nakonec veřejně předvedly hotovou věc. Tím pádem porota hodnotila především výkon a jeho provedení, ale neměla možnost se vyjádřit k přípravě, která je ovšem nezanedbatelnou fází. Tato skutečnost byla způsobena zejména trémou účinkujících, což je pochopitelné. Druhá připomínka: tím, že se předváděl vždy jen jeden chvalozpěv a nikoliv blok chval, nebyla možnost vyjadřovat se k pravidlům pořadu a navazování písní, která jsou jistě také velmi důležitá. Tato skutečnost byla způsobena časovým omezením semináře, což je také jasné. Ale třeba organizátory do příště napadne, jak tam tyto prvky zakomponovat.

Na závěr bych tedy zmínil to nejdůležitější - tedy, co jsem se tam vlastně dozvěděl:

- 1) chválicí skupinka by měla mít vedoucího - ten určuje směr a co se bude dělat. Jinak jsou hráči i obecnstvo zmateni.
- 2) vedoucí by měl stát tak, aby na něj (a on na něj) dobře viděli hráči i obecnstvo, tj. například bokem na okraji, čelem spíše k obecnstvu. Anebo uprostřed, přičemž ostatní muzikanti jsou z obou stran mírně před ním bokem k němu, čelem spíše k obecnstvu.
- 3) skupinka by měla čas od času trénovat, aby byla secvičená a na úrovni.
- 4) všichni členové skupinky musí znát chvály dokonale z paměti, protože působí nedobře, když zpívají ze zpěvníku. Pro obecnstvo je užitečné, když se text chvály promítá, protože se tím mj. dá

na vědomí, co se bude zpívat, aniž by se to muselo říkat.

5) aranžmá by mělo být jednoduché a přímočaré, vedení hlasů bez okras typu arytmičnosti a převažujících druhých hlasů či improvizací, protože tím vším je obecenstvo mateno.

6) pro amatérské zpěváky ve skupince má význam navštívit i třeba elementární kurs zpěvu, který jim může poskytnout naprosto zásadní rady, které ohromně zvýší kvalitu jejich produkce.

7) pokud se používá aparatura, je žádoucí zaangažovat zvukaře, který s odstupem vzájemně vyváží hlasy.

8) bicí by měly být co nejdále od mikrofonů.

9) sólové nástroje by se neměly vzájemně překrývat.

10) pro mě nejdůležitější rada: cílem chvály je nikoliv dokonalé a poutavé hudební provedení, nýbrž opravdové vyjádření chvály a vděčnosti Bohu a snaha o umožnění posluchačům se k této chvále snadno a radostně připojit. To celou věc silně odlišuje od běžných vystoupení hudebních skupin a není divu, že k chvalám (i jejich přípravě) patří modlitba.

Michal Mazný

AUTORSKÝ VEČER DAVIDA REJCHRTA

Šárecký A VEPIMAPI

6. března jsme se vypravili na pořad se shora uvedeným podivným názvem, za nímž se skrýval autorský večer slova a hudby Davida Rejchrt. Přišli jsme neobvykle včas. Velká posluchárna byla poloprázdná, po účinkujících ani vidu ani slechu, jen v čele místnosti pět pultíků s notami. Chvilí jsme se bavili, pak to hudby znalému posluchači Jarovi nedalo a zvědavě se přitočil k jednomu z pultíků. Mrkl na partituru a nevěřicně zakroutil hlavou, zalistoval dál a začal se smát. Jen se vrátil, už se ke stojánku blížil další zvědavý posluchač. Zalistoval a se smíchem se vrátil na místo. Třetí ze sebe jen vypravil: "nejen, že ty noty jsou pěkně daleko od sebe - na dalších stránkách nejsou ani řádky!" To už se smáli všichni a ve smíchu pokračovali i po zahájení, kdy všech pět účinkujících violoncellistů mělo pobavení posluchačů přímo "v popisu práce". Dělal si sice legraci z muzikantů, ale přitom předvedl, že jsou vynikající hudebníci a ten, kdo celý pořad zkomponoval, je opravdový mistr. I my, hudební diletanti, jsme stačili postřehnout, že rytmické pasáže, vyjádřené bubnováním, tleskáním, hlasovými projevy a pohyby, vyžadují značný um a že u částí, ve kterých byla použita violoncella, už nejde o hudební klauniádu, ale o koncert vážné hudby.

Říká se, že hudba léčí. A také se říká, že smích uzdravuje. Tak nevím, která složka zabrala víc. Každopádně naše dobrá nálada vydržela i do dalších dnů.

RČ

STRÁNKA PRO DĚTI

Doma

Je prima být dítětem,
když se cítím v bezpečí.
Moji blízcí poradí mi
a pomohou bez řečí.

Je prima být dítětem,
když si doma mých snah cení.
Rád vyhrávám na tréninku,
pak se pustím do učení.

Je prima být dítětem,
když mám pohodu a klid.
Nikdo na mě nekřičí,
a já se snažím nezlobit -

Je prima být dítětem,
co smí věřit na zázraky,
když má máma ráda tátu,
brácha mě a já ho taky.

SIMONA ESTER BRANDEJSOVÁ - básničky z knížky NAŠE ŠKOLIČKA, připravované k vydání v letošním roce; ilustrace **MAGDA VEVERKOVÁ**

PARTNERSKÉ VZTAHY

Jákob a hledání partnera

Je dobré číst bibli. Někdy je dobré v ní hledat verše, které nám poskytnou orientaci v těžkých situacích. Zisk, a to snad ještě větší, můžeme mít ale i z toho, když biblické knihy čteme jako příběh, který na nás působí svou celistvostí. Když si uvědomíme, co v příběhu je a co není, a když je navzájem srovnáváme. Příběhy praotců z první Mojžíšovy nabízí mnoho takové látky. Srovnajme třeba Abrahama a Jákoba. Stejná rodina, děd a vnuk. A přeci úplně jiné duchovní klima. O Abrahamovi lze říci, že byl bezúhonný (Gn. 17,1) anebo se tomu blížil, zatímco Jákob začíná jako podvodník, který svou slabost řeší pochybnými praktikami. Co je na něm tak zvláštního, že ho Hospodin vybral jako otce dvanácti synů, ze kterých vyšla izraelská pokolení? Jedna odpověď je, že zvláštního na něm je to, že si ho Hospodin vybral. Takovou odpověď určitě nelze označit za chybnou, ale možná k ní lze něco dodat. Pokusím se o to.

Příběh o žebříku, po kterém sestupují a vystupují Boží poslové (Gn. 28 kap.) je (nebo alespoň bývalo) součástí obecného kulturního povědomí. Co ale ve snu Hospodin Jákobovi sděluje, se už každému hned vybavit nemusí. Hospodin Jákobovi říká "Hle, já jsem s tebou. ... Nikdy tě neopustím, ..." Takový slib je výzvou, a tady někde začíná Jákobova proměna. A Jákob přes všechny své slabosti zůstal Hospodinu věrný. V čem byla Jákobova síla? Ta věrnost, anebo ještě něco navíc? Bible nám kupodivu dává odpověď jenom v náznacích. Vraťme se k příběhu, čtème dále z kapitoly 28: "Ráchel byla krásné postavy, krásná na pohled. Jákob si Ráchel zamiloval. ... Budu ti sloužit sedm let ... Sloužil tedy sedm let; bylo to pro něho jako několik dní, protože ji miloval." Víme tedy, že Jákob uměl milovat. Dovolím si říci, že měl velké srdce. Víme také, že byl pracovitý. To není tak nedůležité, jak se může zdát. Naznačuje to totiž, že věrnost nezůstává pouze na rovině citové, ale

zasahuje celého člověka. Z příběhu také vidíme, že se uměl ovládat a že mu jeho blízcí důvěřovali. Co na něm asi bylo tak silného, že Lea i Ráchel, které byly konkurentky, stály zcela jednoznačně na jeho straně proti svému otci? Žádnou vyčerpávající odpověď v Písmu nenajdeme. A bylo by špatné, kdyby tam byla. Protože každý člověk je jedinečný a cenný v očích Hospodina. Ale záleží na tom, jak se sebou naloží. Ten Jákobův příběh vrcholí v závěru kapitoly 32, což je v bibli jedno z míst nejtemnějších, i nejvýznamnějších. Čtete tam: "Nebudou tě už jmenovat Jákob, nýbrž Izrael, neboť jsi zápasil knížecky s Bohem i lidmi a obstál."

Připomínám, že Jákob se vykládá jako "úskočný" a Izrael jako "zápasí Bůh".

A teď si položme otázku. Mohl ten příběh vypadat také tak, že Jákob harmonicky vospíval v rodině svého otce a v čas příhodný by bylo vysláno svatební poselstvo k Lábanovi, aby byla přivedena Ráchel? Jistěže si lze takový příběh představit. Stačí se vrátit o pár stránek zpátky a číst příběh Izákův. I Izákův příběh je jedinečný a z biblického vyprávění se vzhledem k délce Izákova života o něm dozvídáme jenom zlomky. Z těch lze vytušit, že ne všechno bylo úplně fajn, zvláště ke stáru. Jako by si Izák neuměl poradit s konfliktními situacemi. Bylo to tím, že nebyl vystaven zkouškám, které by ho zpevnily? Vyhnul se takovým zkouškám? Nebo ho Hospodin šetřil kvůli traumatu z dětství a dominantnímu otci? Nevíme. Bible nám sděluje to, co je důležité pro nás. (Aslanovými ústy skrze C. S. Lewise: "Každému vyprávím jeho příběh".)

Rebeka byla Izákovi dána, Jákob musel Ráchel těžce získávat. Možná, že se tomu Jákob mohl vyhnout, ale pak bychom stěží četli o tom, že obstál, když knížecky zápasil. Hospodinova přítomnost a blízkost neznámá, že nám věci padají do klína. Hospodinova přítomnost a blízkost je výzbrojí k tomu, aby náš zápas byl dobrý. Cesty, kterými Hospodin vede své věrné, jsou nejrůznější, a je velmi ošidné je posuzovat a známkovat. Ale jaká je ta cesta, kterou mě Hospodin vede? Tohle bývá často palčivá otázka. Příběhy biblických praotců jsou však také velkou výukou trpělivosti. Ty podstatné věci se jim většinou nepříhodily, když jim bylo patnáct. Ale všechno naznačuje tomu, že se v patnácti nezlákali. Když Jákob uviděl Ráchel, tak mu bylo jasné, že je to Ona. Její krásu nelze považovat za úplně vysvětlení. Jistě to nebyla první krásná žena, kterou Jákob spatřil. Ale zahlédl v ní něco, co bylo pro něj jedinečné. Co mu stálo za těch sedm let služby. Nerozhodl se příliš rychle? Neměl si vyžádat potvrzení své volby? Nevím. Napadají mě spíše jiné otázky.

Ta první je, čím to bylo, že Jákob nepromeškal čas příhodný. Mohl začít váhat, zpochybňovat sám sebe, dávat si lhůtu na rozmyšlenou. Kde bral tu jistotu, že Ráchel je ta pravá? Jistotu neměl; byl to akt víry ve smyslu spolehnutí se na něco neviditelného, co se rýsovalo mezi nimi dvěma. Čím to, že toho byl schopen? Úplnou odpověď nemám, jemné věci bývají ty, které lze uchopit nejhůře. Řekl bych, že po útěku od své rodiny a po setkání s Hospodinem v něm došlo k nějaké proměně. Nebyl to ještě úplně zbudovaný člověk, ale měl k tomu našlápnuto. Musel přijmout sám sebe, včetně té svévole, které se dopustil. Poznal, že je cenný v Hospodinových očích. Nemusel už svou hodnotu odečítat z ukradeného požehnání.

Zdá se vám příliš odvážné, že jsem Jákobovu zamilovanost nazval aktem víry? Chápu to. Zamilovanost většina lidí vnímá jako přechodné období, během kterého se věci nejeví tak, jak doopravdy jsou. Ale již v tom čase prvotního okouzlení by měl být položen základ věcí trvalých. Člověka, kterého vlastně neznám, nemohu přijmout jinak než vírou. Pokud se mu nevydám v plnosti, pokud si nechávám nějaký ten vnitřní odstup, pokud dokonce nějak kalkuluji s tím, co je pro mne výhodné, tak se to vrátí. Ne nadarmo je tajemství vztahu Krista a církve přirovnáváno ke vztahu ženicha a nevěsty. Ale také ne nadarmo cítíme propastný rozdíl mezi tím, když něčí víru nazveme pevnou, a jindy mluvíme o víře slepé.

Nedávno se mě moje dospívající děti ptaly, proč jsem si vybral jejich maminku za svou ženu. Ta otázka je trochu záludná, protože ono není tak úplně jasné, kdo si koho vybral. Když jsem však tento aspekt pomínil, tak jsem řekl, že kvůli tomu, že měla dlouhý cop a tak hezky vzosně ho nosila. Samozřejmě, že vím, že tam byla i jiná kritéria - asi bych neměl zájem, kdyby třeba byla spířarka,

cop - necop. Chtěl jsem ale zabránit tomu, abych vnukl pocit, že partner musí především splňovat nějaká předem daná pevná kritéria. Osobní vlastnosti, zbožnost, rodinné pozadí, to vše je důležité. Určitá slepota a nekritičnost v těchto věcech může přivodit mnohá trápení, ba celoživotní bol. Vůbec je nechci podceňovat. Ale to podstatné je neviditelné, nevykazatelné a neodfajfkovatelné. A pro každého je to jiné. Podle všeho byl i Izák s Rebekou šťastný, třebaže to bylo manželství sjednané na dálku. Pro jednoho je problém, aby nepromeškal čas příhodný, pro jiného, aby se vnitřně upevnil a nebyl zmítán svými emocemi, které ho ženou ze vztahu do vztahu. Pro jednoho je obtížné, aby byl k sobě poctivý a musí se to dlouho učit. Jiný zase musí svést velký boj, aby vůbec dokázal ze sebe vyjít a otevřít se druhým.

A úplně na závěr, skoro se to bojím vyslovit. Bible neslibuje každému cestu plnou vítězství. Jakub, syn Zebedeův, byl sťat. Jakub, bratr Ježíše, byl podle všeho ukamenován a svržen z věže. A Ráchel? V kapitole třicáté čteme: "Dala mu jméno Josef a dodala: Kéž mi Hospodin přidá ještě jiného syna." V kapitole třicet pět pak stojí: "Měla však těžký porod. ... Ve chvíli, kdy z ní život unikal, kdy umírala, pojmenovala ho Ben-óni, ale otec ho pojmenoval Benjamín." Ben-óni se překládá jako "Syn mého zmaru", Benjamín pak znamená "Syn zdaru".

Aleš Drápal

TRADIČNÍ EVANGELÍCI A EVANGELIKÁLOVÉ

Je mi velmi líto

odchodu Milana Jungmanna, jednoho z nejčinnorodějších a - jak jsem přesvědčen - i nejvěrnějších členů sboru. Stejně, ne-li ještě víc, lituji odchodu Jana Horálka, kterého jsem znal víc. Jsou i další mladí lidé, kteří odešli nebo by mohli odejít z podobných důvodů, u nás i v jiných sborech. V posledních letech odešly i celé sbory nebo jejich velké části, Benešov a Krnov. Co se to děje? A co dělat?

Jan Dus starší, jeden z duchovních, kteří v naší církvi vidí nejdál, říká: Chyba, že se tolik snažíme být ekumeničtí ke katolíkům, a přitom nevedeme otevřený bratrský rozhovor s charismatiky a jinými evangelikály, které máme ve vlastní církvi nebo kteří z ní odešli, nejčastěji do Křesťanského společenství. Čtu církevní tisk a často mě zabolí přímé nebo i jen naznačené útoky na ty, kterým se ve farářském žargonu říká "charoušové", "čarysmatici," "piet'áci" či "fund'áci". Bývají to "podpásovky" a cítím z nich nejistotu vlastní zbožností a učením. Vždyť rok za rokem sledujeme - celocírkevně - odliv členů, zatímco charismatická a probuzenecká společenství rostou, byť pomalu.

Náš sbor vede s charismatiky dialog svým způsobem velmi intenzívně. Zatímco většina farářů by před deseti či více lety řekla Horálkovi, Jungmannovi a dalším "skupinkářům", aby šli tam, kam je beztak "srdce táhne", Luděk Rejchrt je bratrsko-otcovsky snášel, dokonce jim svěřil i vedení dorostu a táborů. Činil tak s opatrností, kterou pochopíme, když se začteme jednak do časopisu "Život víry" (stále k mání u východu z kostela, k překvapení některých farářů, kteří k nám zavítají), jednak do skvělé knihy jeho bratra Miloše "O něco svobodnější". Luděk, jak ho znám, by o své rodinné a sborové výchově v probuzenecké Církvi bratrské nikdy takto otevřeně nemluvil, snad to i trochu jinak prožíval, ale bezpochyby "ví své" stejně jako Miloš.

Navštívil jsem mnoho shromáždění KS, Apoštolské církve, Církve bratrské, Jednoty bratrské, diskutoval jsem s duchovními metodistů, byl jsem ve skupině Nové počátky (současná

probuzenecká misie ze Spojených států), na shromážděních afrického misionáře Festa, vedl jsem prázdninové kurzy sboru Hošťálková společně s charismatikem Janem Klasem, který nyní pracuje v Jednotě bratrské, a byl jsem i leckde jinde. Dostkrát jsem byl v našich sborových skupinkách v době, kdy ještě nebyly "rozvolněné", jak říká Michal Jungmann, i na skupince, kterou vede Aleš Drápal a kde jsem ke své radosti zaslechl i mluvení v jazycích. Poznal jsem - neříkám, že hluboce - i charismatiky ve venkovském sboru Moraveč, kde jsme teď s manželkou členy. Jako psycholog jsem mluvil i s dětmi z rodin takto zaměřených a s jejich rodiči, kteří se na mě obrátili v těžké krizi. Viděl jsem mnoho krásného, a na druhé straně mě mnohé zarazilo či zklamalo. Poznal jsem zblízka hlubokou "stoprocentní" oddanost a obětavé skutky radostné víry - i "úlety" v učení (extrémní fundamentalismus spojený s očividnou nesvobodou myšlení) a "úlety" v praxi (hromadné údajně zázračné "dorůstání nohou", kvůli kterému odešel z KS velký tahoun pražské charity, ředitel Naděje Ilja Hradecký).

Všechna moje zkušenost potvrzuje názor Jana Duse staršího, že dialogu a spolupráce s charismatiky by mělo být více a že je možný. Aleš Drápal učinil dobře, že Michala povzbudil, aby v rozhovoru pro Bránu vyjádřil naplno svou zkušenost a názory charismatika. Michal by ale jistě snesl i otevřený rozhovor o tom, co bylo jen naznačeno nebo co zůstalo úplně mimo, například o "rozvolnění" bránických skupinek, o jeho pocitu osobní stagnace (není v tom sám), o rozhovorech "naplno" s br. farářem a staršími (vedl je vůbec?), o tom, proč se nikdy nenechal zvolit do staršovstva, kam už dávno patřil. Dialog naléhavě potřebuje církve jako celek i náš sbor. Nejsm si vůbec jist, zda Michal najde v dnešním KS, co hledá (chodí tam od října, "nerozvolněnou" skupinku pro sebe a svou paní ještě nenašel). Odejdu-li za Michalem další, ztratí sbor něco víc než pár členů platících desátky, a i oni mohou ztratit víc, než získají...

Potřebujeme se navzájem, můžeme si toho mnoho poskytnout. Základem je mluvit spolu, upřímně a v lásce. Michal nabízí rozhovor, to je šance, která by se neměla propást. Před lety, která nějak nedovedu spočítat, se skupinky představily ostatnímu sboru na shromáždění, které bylo k tomu účelu svoláno. Možná přišel čas, abychom to zopakovali a řekli si otevřeně, kam jsme od té doby spolu (či vedle sebe) došli.

Pavel Říčan

OZNÁMENÍ III.

Hledáme dobrovolníky pro studii

Petra Zemanová se účastní jako fyzioterapeut klinické studie, která by mohla pomoci nemocným s roztroušenou sklerózou. Pro tuto práci je nutné sehnat dobrovolníky, kteří by se studie zúčastnili. Proto nás poprosila o uveřejnění následující výzvy:

Hledáme dobrovolníky do studie "Využití plasticity CNS v neurorehabilitaci nemocných s roztroušenou sklerózou - RS"

Hledáme

zdravé muže, kteří nemají v rodině nikoho s RS, ve věku 32, 35, 39, 40 let

zdravé ženy, které nemají v rodině nikoho s RS, ve věku 28, 29, 40, 41, 48, 49, 52, 54 let,

kteří by se nechali dvakrát vyšetřit pomocí funkční magnetické rezonance za odměnu 400 Kč za vyšetření.

Vyšetření pomocí funkční magnetické rezonance je neinvazivní a při dodržení indikací k vyšetření (nepřítomnost kardiostimulátoru, kochleárního implantátu, kovových materiálů v těle) bezpečné. Negativní účinky magnetického pole na živý organismus zatím nebyly prokázány.

Zájemci mohou telefonovat na **604 51 14 16 - PhDr. Kamila Řasová, PhD.**

Vánoční hra 2005

DVD s vánoční hrou 2005

je k dispozici u Jarmily Madly Chadimové.

[\[předchozí číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)